

skelligt at have en særdeles Forkjærlighed for sit eget Arbejde — have foreslaaet og fundet sig i den Afgjorelse, der her foreligger. Det forekommer mig ogsaa, at da Loven klarligen kun gaaer ud paa, at det er med Hensyn til visse bestemte Regjeringsanliggender, at en saadan Ordning skal finde Sted, bliver hele Spørgsmaalet om den egentlige Statshoihed, der er imellem Danmark og Slesvig forbeholdt; dette Spørgsmaal er idetmindste for mig uden Værd, saa stor Betydning som paa den anden Side ethvert Grændsespørgsmaal imellem Slesvig og Holsteen har for mig; men selv med denne underordnede Betydning er det forbeholdt, at Retsforholdet bliver ved at bestaae, saaledes som det er for Diebliffet med Hensyn til Skatteforhold og den civile Lovgivning og alle politiske Rettigheder, og det er altsaa kun med Hensyn til reent praktiske Anliggender, hvor det udtryffeligt er fremhævet, hvorpaa det kan faae Indflydelse. Det eneste Punkt i denne hele Sag, hvorved jeg, ved at gennemgaae den, har fundet nogen Betænkelse, er Bestemmelsen i § 11, at de til Løve Herreds Ret under Ribe Amt thingpligtige slesvigiske Beboere i Døstrup, Medolden, Randerup, Brede og Bisby Sogne udgaae i civilretlig Henseende fra Kongerigets Lovgivning og Bestyrelse, forsaavidt de forhen eller endnu under Trøiborg Gods hørende Giere eller Befodere af Hartfornsforde i Emmerlev og Skads Sogne, der ere thingpligtige til Høier Herred i Hertugdømmet Slesvig, maatte i civilretlig Henseende udgaae fra bemeldte Hertugdømme. Jeg veed ikke rettere, end at man altid er gaaet ud fra den Forudsætning, og som i Historien ogsaa meget tidt har bekræftet sig, at criminalretlige Bestemmelser ere Folket ligegyldige, man kan give det en ny Forsætning — den berører Folket i Begyndelsen, i det første Decennium lidt, ja somme Steder overmaade lidt; men hvilken som helst Forandring der skeer i den civilretlige Stilling, altsaa med Hensyn til Arveforhold, Egenomsforhold, det er netop Forandringer, som sætte Gemysterne i Bevægelse, det ene forhold der sig til det andet, som det at faae syet en ny Klædning forholder sig til det at skjøre i levende Skød. Jeg kan ikke ret forstaae, hvorledes det, der hidtil har staaet som en

Stranke, for hvilket endogsaa Absolutismen med sin — ialtsald fingerede — Almagt er vegen tilbage, nu saa let skulde vige med Hensyn til disse Sogne. Da efter min Oversættelse den danske Lovgivning i mange Retninger er naturligere, henfigtsmæssigere og simplere end den slesvigiske, saavidt jeg kjender den, saa kan jeg ikke skjønne, at det derved for de Paagjældende er opnaaet noget Godt. Der henvises i Motiverne til, at de skulle vederlægges derved, at Beboerne af Emmerlev og Skads Sogne, der høre til den trøiborgske Commune, skulle høre til Hertugdømmet Slesvig og altsaa høre under den slesvigiske Ret, skulle henlægges under Ribe Amt og altsaa undergives den danske Lovgivning, ogsaa i reent civilretlige Spørgsmaal. Naar det endelig skal betragtes som Vederlag, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at hine 5 Sogne have omtrent 40 Plov Land, der udgjøre, efter hvad der er anført i Motiverne, omtrent 400 Tdr. Hartkorn, hvorimod Emmerlev og Skads Sogne, som skulde være Vederlag, kun indeholde 41 Tønder Hartkorn, altsaa kun omtrent en Tiendedeel, ligesom det ogsaa fremgaaer af de fremlagte Tabeller, at de første 5 Sogne have et Indvaanerantal af 554 Mennesker, medens der ikke er opgivet noget Indvaanerantal paa de 41 Tønder Hartkorn, hvoraf Emmerlev og Skads Sogne bestaae, hvilket ialtsald kun kan være meget lidt. Det er altsaa det eneste Punkt, der, som Magelæg betragtet, ikke kan holde Stik, og da det angaaer civilretlige Forhold, synes det mig noget betænkeligt; men imidlertid skal jeg for mit Vedkommende acquiescere derved, da det saaledes er foreslaaet og vedtaget af Mænd, der kjende nøie til Forholdene og altsaa maae vide, at det ikke blot er fornødtigt begrundet, men ogsaa stemmende med de paagjældende Beboeres virkelige Interesse og virkelige Duffe, og jeg finder altsaa i dette Punkt ingen Anledning til at foretage nogen Forandring. Alle de andre Bestemmelser ere, saavidt jeg skjønner, i høj Grad henfigtsmæssige — jeg tør endogsaa sige høist paaatvængende nødvendige, og jeg skal altsaa stemme for Sagens Overgang til anden Behandling og ønske, at den baade her og paa et andet, eller rettere sagt, paa et tredje